

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως
Διακηρύττει.

Τρία ἔτη εἶχαν διατρέξει ἤδη ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐν Ἀστρεὶ Συνελεύσεως, ὅταν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἐσυγκάλεσε καὶ τρίτην εἰς τὴν Ἐπιδαυρον. Ἀλλ' ὅσον ἀναγκαίαν καὶ ἀν' τὴν κατέστηνον καὶ τὸ μακρὸν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ καιροῦ διάστημα, καὶ ἄλλα αἰτία ἀκόμη εὐλογώτερα καὶ ἰσχυρότερα, ἐναντίαι περιστάσεις διέκοψαν ἐξαίφνης τὰ ἔργα τῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου των. Ἡ ἐθνικὴ Συνέλευσις, παραχωροῦσα τότε εἰς τὴν ἀκαταμήχτην ἀνάγκην παρέπεμψε τὴν ἐξακολουθήσιν των εἰς τὴν παρούσαν ἐποχὴν. Ἀκολουθοῦσα τὰς ὁδηγίας τῆς, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως ἐσυγκάλεσεν ἤδη τὴν τῶν πληρεξουσίων συνάθροισιν. Ἀλλὰ ἐλέησεν ὅτι παρ' ἐλπίδα ἀργοπορεῖ ἀκόμη, τὴν συγκαλεῖ καὶ δεύτερον διὰ τοῦ παρόντος.

Πληρεξούσιοι τῆς Ἑλλάδος! ὁ λαὸς σᾶς ἐπεφόρτισε τὴν φροντίδα τῶν μεγαλητέρων τοῦ ἔθνους συμφερόντων. Τριετὴς πείρα τόσων πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν συμβεβηκότων, τὰ ὅποια διέτρεξαν μετὰ τὴν ἐν Ἀστρεὶ συνέλευσιν, ὑπόσχεται καλεϊτέραν καὶ εὐλογωτέραν διάταξιν. Ἡ αἰσθητὴ μεταβολὴ τῆς καταστάσεώς μας, τὴν ὁποίαν ἡ φορὰ τῶν περιστάσεων ἐν καιρῷ πολέμου ἔφερεν, ἀπαιτεῖ διόρθωσιν ἢ μεταρρυθμίσιν πολλῶν καὶ ἀναγκαίων πραγμάτων. Εἶναι καιρὸς νὰ ὠφελήσωμεν ἀπὸ τὰς παρούσας δεξιὰς περιστάσεις, διὰ ν' ἀποτελειώσωμεν τὸ ἐμπιστευθὲν εἰς ἡμᾶς ἔργον. Εἶναι ἄξιον τῆς προθυμίας καὶ τοῦ ζήλου ἐκάστου. Ἀπ' αὐτὸ ἐλπίζει ἡ Ἑλλὰς τὴν βελτίωσιν τῆς πολιτικῆς τύχης τῆς· καὶ αὕτη πάλιν ἔχει ν' ἀποφασίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῶν πολεμικῶν ἔργων καὶ ἐπιχειρημάτων. Μ' ἐνᾷ λόγον, ἀπὸ σᾶς, πληρεξούσιοι τῆς Ἑλλάδος, προσμένει ἡ πατρίς τέλος εὐτυχὲς τοῦ πλυνχρόνου καὶ θαρρέως, ἀλλ' ἐνδοξοῦ καὶ δικαίου ἀγώνος μας.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 21 Σεπτεμβρίου 1826.

Ὁ Πρόεδρος.

Πανοῦτζος Νολαῆς. Ἀρτῆς Πορφύριος Ἀντιπρόεδρος.
Ε. Ξένος. Γ. Αἰνιάν. Γ. Μωυκούρης. Αναγ. Κοπυνίτσας.
Ἀναστάσιος Λόντος. Ν. Ρενιέρης. Χρήττος Βλάσης.
(Τ. Σ.) Ὁ Γεν. Γραμματεὺς Χ. Κλονάρης.

Ἐγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Ἡ φρουρὰ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, μὴ ὑποφέρουσα πλέον τὴν ὕβριν τοῦ ἐχθροῦ, ὅς τις ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ τόσον πολὺ εἰς τὰ τεῖχη, ἐνωθεῖσα εἰς μίαν ψυχὴν καὶ καρδίαν ἔκαμε τὴν γενναίαν τωόντι ἀπόφασιν εἰς ἔξοδον καὶ ἐφόρμησιν. Ὄθεν τὴν 13 τοῦ μηνὸς τούτου τὴν ἐσπέραν ἐφόρμησαν οἱ ἡμέτεροι Δαυμάστῳ τῷ τρόπῳ ἐναντίον τοῦ μακροῦ τάφρου, τὸν ὁποῖον ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τῶν προπύλων τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀρχίσας, ἔφερεν ἕως εἰς τὰ μέσα τοῦ μεσημβρινοῦ τεύχους, τοῦ σερπεντζε τουρκικῆ λέγομένου, ὑποκάτωθεν, βαθὺν εἰς ἀνάστημα ἀνθρώπου. Εἰς τὸν τάφρον αὐτὸν ἐνεφώλευον πάντοτε ἕως 500 ἐχθροί. Οἱ Ἕλληνες μῆτε διὰ τὴν ἐαυτῶν ὀλιγότητα δειλιάσαντες, μῆτε τὴν ἀσυγκρίτως περισσώτεραν τοῦ ἐχθροῦ δύναμιν φοβηθέντες, καὶ εἰς οὐδὲν λογιζάμενοι τὴν ὑπερήφανον ἐκείνην τῶν ὀχυρωμάτων σειρᾶν, ἣτις ἐφάνητο εἰς ὅλον τὸ χεῖλος τοῦ τάφρου, ἐξεληύοντες εἰσπηδήσαν εἰς τὸν τάφρον αὐτὸν μετὰ μεγίστης τῆς εὐτολμίας, σφάζοντες, φονεύοντες καὶ καταπατοῦντες τοὺς παρτυχόντας ἐχθρούς. Οἱ βάσδαροι ἐντρομῇ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐξηκολούθουν διώκοντες καὶ φονεύοντες αὐτοὺς ἕως εἰς τὸ τέλος τοῦ τάφρου. Ἐκεῖ εὗρηκαν τρεῖς ὑπονόμους, τὰς ὁποίας κατέσκαψεν ὁ ἐχθρὸς, καὶ εἶχε σχεδὸν τελειωμένας, σκοπὸν ἔχων νὰ ρίψῃ δι' αὐτῶν ὅλον τὸ δυτικὸν τεῖχος τοῦ σερπεντζε, καὶ μέγα μέρος τοῦ μεσημβρινοῦ, διὰ νὰ κάμῃ ἔπειτα ἔξοδον. Ἀν' ὁ ἐχθρὸς κατάρθωνε τὸν σκοπὸν του, ἤθελον γενῇ παρανάλωμα τῆς βαρβαρότητος καὶ τὰ σωζόμενα μεγαλωρεωτῇ λείψανα τοῦ ἀρχαίου Διάτρου. Ἐκεῖ ἐπιάσαν εἰς Ἕλληνες ζῶντας ὅλους τοὺς ἐργάτας τῶν ὑπονόμων· ἐφόνευσαν καὶ αὐτὸν τὸν ὑπερήφανον ἀρχιοχυρωματοποιόν· ἐκυρίευσαν τὰ ἐργαλεῖά των ὅλα, καὶ ὅσην ἄλλην ἀποσκευὴν εὗρεθεῖσαν ἐκεῖ, καὶ ἕκαστον πλούσιον λάφυρον.

Οἱ ἀκάματοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἤξενον νὰ πολεμήσωσι, καὶ νὰ καταδιώξωσι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἐχθρὸν, ἀρχίσαν ἀμέσως νὰ ἐργάζονται ἐπιστάσια καὶ ὁδηγία τῶν ἀξίων αὐτῶν ἀρχηγῶν, καὶ τοῦ ἀρίστου ὀχυρωματοποιοῦ Κ. Κωνσταντοῦ, καὶ εἰς ὀλίγον

ἄρ' αὖ κατηφάνισαν καὶ καθωμάλισαν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πολυπόνον τοῦ ἐχθροῦ ἔργον, μετακομίζοντες εἰς τὸ φρουρίον περὶ τὰ 500 κεφίνια, τὰ ὅποια ἐσχημάτιζον τεῖχος δυνατὸν ἔμπροσθεν τοῦ τάφρου γέμιντα χώματος. Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐφάνη ἐκ νέου, ὅποια θαύματα κατορθώνει ἡ φυσικὴ τῶν Ἑλλήνων ἀνδρία, ὅταν θέλωσι καὶ ἀποφασίζωσι· καὶ πόσεν ἀνάνδρος καὶ δειλὸς εἶναι ὁ ἐχθρὸς, ὅταν παρουσιάσῃται εἰς αὐτὸν ἡ Ἑλληνικὴ τόλμη καὶ σταθερότης.

Ἡ νίκη αὕτη, ἐπισημοτάτη καθ' ὅλα, ἐστάθη καὶ σωτηριώδης διὰ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπομένως δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα· διότι δι' αὐτῆς ἐπρολάβαμεν καὶ ἐματαιώσαμεν τὰ ὀλέθρια τοῦ ἐχθροῦ σχέδια, τὰ ὅποια ἐμέλετα νὰ κατορθώσῃ διὰ τῶν ὁπιομένων. Τὰς ὑπονοίας ταύτας ἦτον ἐλπίζοντες νὰ ματαιώσῃ καὶ ἄλλως ὁ ἄξιος ὀχυρωματοποιὸς Κώνστας, ἦσαν ὅμως πάντοτε ἀναντιρρήτως ἐπικίνδυνοι εἰς ἡμᾶς. Καθ' ὅλην δὲ αὐτὴν τὴν πικύτιμον νίκην ποία εἶναι ἡ ζημία τῶν Ἑλλήνων; δύο φονευμένοι, καὶ ἄλλοι τότε πληγωμένοι, καὶ αὐτοὶ ἐλαφρῶς! Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ! Οἱ φονευμένοι εἶναι ὁ Στάμος Θεοδωρῆς Ἀθηναῖος, σημαιοφόρος τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάννου Μακρῆ, καὶ ὁ Πρέπας, ἀδελφὸς τοῦ πολιτάρχου Παγῶνα, ἀξιωματικὸν καὶ οἱ δύο διὰ τὰς ἀνδραγαθίας των κατ' αὐτὴν μάλιστα τὴν περίστασιν.

Οἱ θριαμβεύοντες Ἕλληνες ἦσαν ἀπαρηγόρητοι· διότι δὲν ἦτον ὁπωσδήποτε ἀνάλογος ἡ πραγματικὴ τῶν δυνάμεις πρὸς τὴν προθυμίαν των, διὰ νὰ στήσωσι τὰ τρώπαιά των καὶ κατ' αὐτὴν τὴν κορυφὴν τοῦ Μουσείου.

— Ἡ τράτα, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλήσαμεν εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν, ἡγοράσθη εἰς Αἴγινα, καὶ ἐλύσθη ἀπὸ τοῦ Σαρωνικοῦ εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ· ἡ δὲ ἐχθρική γολέτα κυριευθεῖσα ἐξ ἐφόδου ἐκομίσθη εἰς τὸ Λουτράκι. Ὅλοι οἱ ἐν τῷ πλοιαρίῳ ἐκείνῳ ἔδειξαν μεγάλην τόλμην καὶ ἀνδρίαν, κατ' ἐξοχὴν ὅμως οἱ ἐξῆς, Γεώργιος Ἰωάννου Νεγοῦτζος Ψαριανὸς, Γεώργιος Σταματάρης Ψαριανὸς, Μανόλης Σάμιος, Νικόλαος Κόντος Ξηρομερίτης, Δημήτριος Σάμιος, καὶ Μαυρουδῆς Κυδωνιεύς. Τοιούτων ἀνδρῶν ὀνόματα δικαίως πρέπει νὰ γνωστοποιῶνται, καὶ νὰ τιμῶνται.

— Ὁ ὑπὸ τὸν Τοπάλην ἐχθρικός στόλος ἐπλευσεν εἰς Τένεδον, καὶ ἐφαίνετο ὅτι σκοπὸν εἶχε νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον. Κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐφάνησαν περὶ τὰ Κύθηρα καὶ ὅσα σουλτανικά πλοῖα εὗρισκοντο εἰς Μοθώνην καὶ Νεόκαστρον. Καὶ αὐτὰ ἐφαίνοντο ὅτι ἀναβαίνουνσι πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου καὶ ὁ ἄλλος ἐχθρικός στόλος.

— Γράφουσιν ἐκ Σύρας ὅτι εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐτοιμάζεται νέα ἐπανάστασις κατὰ τοῦ σουλτάνου καὶ ὅτι ὁ ἀγά-πασσας, ἀρχηγὸς τῶν γενιτῶν, μεταμεληθεὶς ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τοῦ σουλτάνου, καὶ ἔλαβε τὸ μέρος τῶν γενιτῶν.

Ἀγαπῶντες καὶ τιμῶντες τὴν εὐταξίαν δὲν ἡμποροῦμεν νὰ μὴ τὴν ἐπαινέσωμεν, ὅταν τὴν εὐρύωμεν, καὶ νὰ μὴ τὴν συστήσωμεν ἐνθέρμως καὶ εἰς ἄλλους.

Οἱ πρὸ ἡμερῶν ἐκστρατεύσαντες ἐντεύθεν ἐκ τῆς φρουρᾶς ποτε τοῦ Μεσολογγίου, καὶ ἤδη τοῦ Παλαμηδίου, ἐπολιτεύθησαν τόσον καλῶς καθ' ὁδόν, ὥστε οἱ κάτοικοι τῆς νέας Ἐπιδαύρου ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς καὶ ἔγγραφον ἀποδείξιν τοῦ καλοῦ των πολυτεύματος, τὴν ὁποίαν καὶ ἐκδίδομεν:

“Εἰς τὰς 4 τοῦ παρόντος ἦλθαν οἱ στρατηγοὶ Γιαννάκης Σουλτάνης, Χριστόδουλος χατζῆ Πέτρου, Ἀ. Γαρδικιώτης Γρίβας, Νικόλαος Δραγαμεστήνης, Παναγῆς Γαλάνης, καὶ Ἀντώνιος Βούτυρος μὲ πεντακοσίους στρατιώτας ἦτοι μὲ 500 εἰς τὸ χωρίον μας. Ἐκάθησαν ἕως εἰς τὰς 7, ἦτοι ἡμέρας τέσσαρας ἐξ αἰτίας ὅπου δὲν εἶχαν καΐκια, διὰ νὰ περάσουν εἰς τὸ στρατόπεδον. Ἀμα ὅπου ἔφθασαν τὰ καΐκια, ἐμβαρκαρίσθησαν, καὶ ἀνεχώρησαν. Εἰς ὅλον δὲ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς των δὲν ἔκαμαν τὴν παραμικρὰν κατάχρησιν· μάλιστα ἐκάθησαν μὲ τὴν πλέον μεγάλην εὐταξίαν καὶ δικαιοσύνην. Εὐχάριστοι παραπολὺ ἀπὸ τὸ φέρεσίν των, τοὺς ἐπροσφέραμεν τὸ παρὸν ἀποδεικτικὸν τῆς καλῆς διαγωγῆς των, καὶ τῆς εὐχαριστήσεως ἐν γένει ὅλων των κατοίκων.

Ἐν Πεδιάδι τῇ 7 Σεπτεμβρίου 1826.

Οἱ πρόκριτοι καὶ δημογέροντες
(Τ. Σ.)
Γεώργιος Ζέρβας
Μιχάλης Σακελαρίου
Ἀναγνώστης Ἐλευθέρης
Ἀναγνώστης Παύλου
Ἀναγνώστης Οἰκονόμου.

Ἐν ᾧ δὲ ἐκδίδομεν τὴν ἀποδείξιν ταύτην τῶν καλῶν Πεδιαδιτῶν, ἐπαινοῦμεν καὶ ἡμεῖς δημοσίως τοὺς εἰρημένους ὀπλαρχηγούς διὰ τὴν ὁποίαν ἐφύλαξαν καὶ φυλάττουσιν εἰς τὸ στράτευμά των εὐταξίαν· καὶ ἐν ᾧ τοὺς τιμῶμεν ὡς ἀξίους καὶ ἀνδρείους πολεμιστὰς, τοὺς τιμῶμεν καὶ ὡς χρηστοὺς πολίτας· καὶ εἴθε τὸ παράδειγμα αὐτῶν νὰ μιμηθῶσιν ὅλοι οἱ συναδελφοὶ καὶ συστρατιῶταί των πανταχοῦ.

Κατὰ τὴν 27 τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου κατεχωρίσθη εἰς τὴν ὑπ' Ἀριθ. 238 ἐφημ. τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου, ἀναφορὰ τῶν ἐν Σύρᾳ ἐμπόρων πρὸς τὴν Σ. Διοικητικὴν Ἐπιτροπὴν, περιέχουσα παρατηρήσεις τινὰς κατὰ τῆς ἐκποιοῦσεως τοῦ νομοθετηθέντος δασμοῦ τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων εἰδῶν, παρενείροντες δι' αὐτῆς τὴν ἀναίρεσιν τοῦ νόμου τῆς ἐκποιοῦσεως τῶν δασμῶν, καὶ νὰ ἐπιβληθῇ ἔρανος ἀνὰ ψυχὴν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, εἰς πορισμὸν τῆς ἀναγκαιούσης χρηματικῆς ποσότητος, ἡ τέλος πάντων νὰ ἀναβληθῇ ἡ ἐκποιοῦσις αὕτη ἄχρι τῆς ἐγγιζούσης ἐθνικῆς Συνελεύσεως· καὶ μὲ ὅλον ὅτι παρατηρεῖται εἰς τὴν Γενικὴν Ἐφημ. ὑπ' Ἀριθ. 90.

εἰς μια τοιαυτή ἀναφορὰ δὲν ἐδόθη εἰς τὴν Διοίκη-
σιν, νομίζω χρεὶς μου ν' ἀποκριθῶ εἰς αὐτὴν δι' ἄλ-
λων τινῶν παρατηρήσεων μ' ὅλην τὴν ἐνδεχομένην
συντομίαν προβάλλων τὰ ἐφεξῆς.

Α'. "Ὅτι τὸ ἐμπόριον διαίρεται εἰς παθητικὸν
καὶ ἐνεργητικόν. Παθητικὸν μὲν εἶναι, ὅταν ἡ ἐπι-
κράτεια ἐξάγει τὰ προϊόντα τῆς, ὥς τὰ λαμβάνει ἐκ
τῆς ἰσχύος, καὶ ἔπειτα εἰσάγει αὐτὰ παρὰ τῶν ἄλλων
ἐθνῶν ἐπεξεργασμένα. Ἐνεργητικὸν δὲ ὅταν τὸσον τὰ
πρόϊόντα τῆς, ἢ καὶ τῶν ἄλλων ἐπικρατειῶν τὰ
ἐπεξεργάζεται, καὶ μεταδίδει αὐτὰ κατασκευασμένα.

Β'. "Ὅτι ἡ εὐτυχία τῶν ἐπικρατειῶν πηγάζει ἐκ
τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐμπορίου· διότι ἡ χρηματικὴ εἰσαγω-
γὴ ὑπερβαίνει τὴν χρηματικὴν ἐξαγωγὴν· ἡ δὲ πτωχεία
καὶ δυστυχία τῶν ἐκ τοῦ παθητικοῦ ἐμπορίου· διότι ἡ
χρηματικὴ ἐξαγωγὴ ὑπερτερεῖ τὴν χρηματικὴν εἰσαγωγὴν.

Γ'. "Ὅτι οἱ δασμοὶ ἔχουσι διαφόρους ὠφελίμους
καὶ σωτηρίους σκοπούς· α. ἐμποδιζοῦσι τὴν πολυτέ-
λειαν, ἣτις πηγάζει ἐξ αἰτίας τῆς ἐλευθέρως εἰσόδου
τῶν ξένων χειρονακτημάτων, διὰ τῶν ὁποίων τὸ ἔ-
θνος στερεῖται ὅλην τοῦ τὴν χρηματικὴν κατάστασιν,
διασκορπίζον αὐτὴν εἰς ἄλλα ἔθνη· καὶ ὅσον πολ-
λαπλασιάζει τὰς ὁρέξεις καὶ ἐπιθυμίας του, τόσον
γίνεται πτωχότερον· ἐκδίδεται εἰς τὰς ἡδονὰς, εἰς
τὴν μαλθακότητα, εἰς τὴν χαυνότητα, εἰς ἄλλα μύ-
ρια ἐλαττώματα, διαφθείρει τὰ ἥθη του, ὑποδουλοῦ-
ται εἰς τὰ πάθη του, καὶ ἀνεπαισθήτως καθυπο-
βάλλεται εἰς τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας. β. Ἀποβλέ-
πουν εἰς τὸ νὰ εἰσαχθῶν εἰς τὴν πατρίδα καὶ νὰ
τελειοποιηθῶσιν αἱ τέχναι· ὅταν οἱ ἄνθρωποι δυσκο-
λεύμενοι ἀπὸ τοὺς δασμοὺς νὰ ἀγοράσουν τὰ ξένα
χειρονακτῆματα μεταχειρίζονται τὰ ἰδικά των, τὰ ὁ-
ποῖα διὰ τῆς μεγάλης χρήσεως τιμώμενα ἀναγκάζον-
ται νὰ τὰ τελειοποιήσουν. γ. Ἐμποδιζοῦν τὴν ἐξ-
αγωγὴν τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων εἰς τὴν πατρίδα
προϊόντων, ὅταν οἱ ἔμποροι δυσκολευόμενοι ἀπὸ τοὺς
δασμοὺς, δὲν μεταφέρουν εἰς ἄλλα ἔθνη τὰ προϊόντα,
ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐπικράτειαν. δ. Συντελοῦν
εἰς τὴν εὐκολωτέραν καὶ δικαιοτέραν διανομὴν τῶν δο-
σιμάτων· διότι, ὅταν ζητηθῇ παρὰ μικρὸν τι εἰς ἔρανον,
ἢ δάνειον, οἱ ἄνθρωποι πειράζονται, καὶ τὸ χεῖρι-
στον, διότι οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ ἀποφείγουσι
διόλου τὴν ἀνήκουσαν εἰς αὐτοὺς ἀναλογίαν, ὥστε
ὅλον τὸ βᾶρος πίπτει εἰς τὸν πτωχὸν λαόν, καὶ ἐκ
τούτου προέρχονται μύρια κακὰ καὶ πολλάκις ἐπανα-
στάσεις· ἐν ᾧ διὰ τῶν δασμῶν πληροῦντι περισσώτερα
χρεὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶσι, καὶ ἀποταμιεύουν κατεκά-
στην τὴν χρηματικὴν ἐκείνην ποσότητα, τὴν ἠσπίαν
ἀνευ τῶν δασμῶν, ἤθελεν ἀφαιρεῖσθαι ἀνεπαισθήτως
ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τῆς εὐκόλου ἀγορᾶς τῶν ξένων χει-
ρονακτημάτων· ὁ πτωχὸς δὲν πληθεῖν τίποτε ἐξοικο-
νομούμενος ἀπὸ τῶν ἰδίων χειρονακτημάτων του, καὶ
τρεφόμενος ἀπὸ τοὺς ἰδῶτας τῶν κόπων του· ἡ γό-
τε μόνον πληροῖται ὀλίγον τι, ὅταν δελήσῃ νὰ μετα-
χειρισθῇ τι ξενικόν, ἐπομένως ὁ δασμὸς ἐπιφορτί-

ζεται εἰς μόνους τοὺς πλευσίους, οἵτινες διὰ τῆς
ἐπιθυμίας των ἔχουσιν ἀνάγκην τῶν ξένων χειρονακτη-
μάτων καὶ προϊόντων.

Δ'. "Ὅτι ὅλαι αἱ κυβερνήσεις τῶν εὐνομούμενων
ἐθνῶν σκοποῦν ἔχουσιν τὴν εὐτυχίαν τῶν λαῶν, καὶ
γινώσκουσι τὰς ἐκ τῶν δασμῶν μεγάλας καὶ πολυ-
εἰδεῖς ὠφελείας, ἐπέβαλλον βαρυτάτους δασμοὺς τό-
σον εἰς τὰ εἰσερχόμενα, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἐξερ-
χόμενα εἶδη.

Ε'. Ταῦτα παρατηρήσασα ὀρθῶς καὶ ἡ Σ. Διοικη-
τικὴ Ἐπιτροπὴ, βάσιν ἔχουσα τὴν ἐσωτερικὴν εὐ-
δαιμονίαν καὶ τὴν πρόδον τοῦ πολέμου, ὅστις ἐπι-
ζητεῖ τὴν ἀναντίρρησην χρηματικὴν ἐξοικονόμησιν τοῦ
λαμοῦ, ἐξέδωκε τοιοῦτον πατριωτικὸν νόμον, ὁ ὁποῖ-
ος εἶθε νὰ ἐκδίδετο πρὸ πολλοῦ.

ΣΤ'. "Ὅτι τὸ ἐμπόριον ἐπυξένησε μὲγαν ζη-
μίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ ὀφελος, διὰ τὸν τρόπον
τοῦ ἐμπορευέσθαι τῶν ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι εἰσάγαγον
εἶδη ἀνωφελῆ καὶ ἐπιβλαβῆ, καὶ ἐξήγαγον ἐκεῖνα
τῆς μεγίστης ἀνάγκης, ὅσον ἀσφαλτοῦ, ῥητίνης, ξυ-
λικὴν ναυπηγήσιμον, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ζ'. "Ὅτι οἱ ἔμποροι ἀδίκως παραπονοῦνται ὅτι
πληθύνουσι πολλὰ δοσίματα εἰς τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ κα-
τ' ἀναλογίαν τῶν ὅσων πληροῦνσι καὶ πάσχουσιν οἱ λοι-
ποὶ Ἕλληνες, οὔτε τὸ πολλοστιμόριον ἐπαθον ἢ ἐ-
πωλήρωσαν, καὶ ἡμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτοὶ ὠφε-
λοῦνται ἐκ τῆς δυστυχίας ὅλων τῶν λοιπῶν Ἑλλή-
νων πασχόντων πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως.

Συνάγεται λοιπὸν ὅτι ὁ παρὰ τῶν ἐμπόρων προ-
βαλλόμενος ἔρανος εἶναι ἐπιβλαβὴς, καὶ ἴσως ἐπικίν-
δυνος, ἐν ᾧ διὰ τῶν δασμῶν πορίζεται τὸ ἐθνικὸν τα-
μεῖον πολλὰ χρήματα δικαίως, καὶ γίνονται πάλιν
καλὰ εἰς τὸ ἔθνος, στερεοῦνται τὸ ἐνεργητικὸν καὶ
οἰκονομικὸν ἐμπόριον, καὶ μηδενίζεται τὸ παθητικὸν
καὶ πολυτελὲς ἐμπόριον.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1826.

Νικόλαος Γερακάρης.

Πρὸ ὀλίγου ἐφάνη εἰς τοὺς Παρισίους ἀνώνυμον
φυλλάδιον περὶ τῆς μελλούσης τύχης τῆς Ἑλλάδος.
(coup d'oeil sur l'avenir de la Grèce) Ὁ συγγραφεὺς, μ' ὅλον
ὅτι κρύπτει τὸ ὄνομά του, ὅμως ὁμολογεῖ, ὅτι εἶναι
Γραικός· ἡ δὲ ἀνάγνωσις του μᾶς βεβαιώνει, ὅτι
δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ κοινὰ ἐκεῖνα φυλλάδια, τὰ πλημ-
μυροῦντα καθ' ἡμέραν τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς Εὐρώπης·
ἀλλ' εἶναι ἔργον ἀνδρὸς καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ καλῶς
γυμνασμένου, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γνωρίζοντος
ἀκριδῶς ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐ-
σωτερικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ
κάμωμεν ἀπλῶς ἐγκώμιον τοῦ συγγραφέως, προτιμῶ-
μεν νὰ μεταφράσωμεν μερικὰ κομμάτια τοῦ φυλλά-
διου· οὕτως οἱ ἀναγνώτται ἡμποροῦν καὶ νὰ κρίνουν
ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ νὰ ἀναγνώσουν ὅσα οὗτος ὁ φρόνιμος
καὶ ἔμπειρος πολιτικὸς φρονεῖ περὶ τῶν πραγμάτων μας.

Ἡ Δέσις τοῦ βιβλιαρίου τούτου εἶναι ἡ ἀκόλουθος. « Εἰς κάρμιν τῶν ἰσχυροτέρων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων δὲν συμφέρει νὰ παραδῶσιν πλέον περισσότερον καιρὸν τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν μενσουμανικὴν βαρβαρότητα, ἢ νὰ τοὺς μεταβάλῃ εἰς ὑπηκόους ἢ ἀποτελεῖς κάμμιās ἀπὸ αὐτὰς τὰς δυνάμεις. Ἄρα τελεία αὐτονομία τοῦ δραστηκωτάτου τούτου ἔθνους ἀνάγεται μόνη νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἰσορροσίαν τοῦ πολιτικοῦ συστήματος, καὶ νὰ προλάβῃ νὰ συνκρούσιν μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν διοικήσεων. »

Ἐξετάζων ἔπειτα ὁ συγγραφεὺς τὸ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐνέριστον τῶν διαφορῶν δυνάμεων, φρονεῖ, ὅτι οὔτε μὴ οὔτε πρέπει νὰ μείνῃ τὸ αὐτό.

« Αἱ δυνάμεις αὗται, λέγει, εἶναι τινόντι οὐδέτεροι ὡς πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ Ἕλληνας. καὶ ἡ μὲν Γαλλία καὶ Πρὸςσία φυλάττουν, καθὼς θέλουν μερικοὶ, οὐδετερότητα προσεχόμενην ἀπὸ τὴν Δέσιν τῶν ἡ δὲ τῆς Ἀγγλίας, Ρωσσίας καὶ Αὐστρίας οὐδετερότης εἶναι ἐναντία τῆς Δέσεώς των, καὶ ἔχει αἰτίαν κάποια ἀξιώματα. Ὅπως καὶ ἂν ᾖναι, ὡς παρατηρήσωμεν, ὅτι ὑπάρχουν δύο εἴδη οὐδετερότητος πρὸς τὰ διαμαχόμενα μέρη, μία συγχωρητικὴ, καὶ ἄλλη ἀπαγορευτικὴ πάντων. »

« Ἡ ἀπαγορευτικὴ πάντα οὐδετερότης εἶναι τοῦ ἀκριβοῦς δικαίου. ἀλλ' ὡς ἐνθυμηθῶμεν τὸ ἀξίωμα *summa ius, summa iniuria* (τὸ ἀπόλυτον δίκαιον, ἀπόλυτος ἀδικία). Ἐπειτα μὲ τὸν καιρὸν καταστὰ εἰς τὸν προκείμενον ἀγῶνά μας ἀκατόρθωτος, ἐπειδὴ εἶναι ἐναντία τῆς συνειδήσεως ὅλων, προκαλεῖται τὰ παρόντα συμφέροντα, καὶ θυσιάζει τὰ μέλλοντα. Ἡ δὲ συγχωρητικὴ πάντα οὐδετερότης, ὅσακις τὸ ἐν τῶν διαμαχομένων μερῶν εἶναι φανερόν καὶ πολὺ ἀδυνατώτερον ἀπὸ τὸν ἀνταγωνιστὴν του, γίνεται πικρὸς περιγέλως καὶ αἰτία σκανδάλου. Μὲ τοιαύτην οὐδετερότητα κάμνουν ὑπόκρυφα καὶ κλεωπτικά τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἀδυνάτου. διότι, μὴ γινόμενων τῶν βοηθημάτων κατ' ἀναλογίαν τῶν ἐκάστου μέρους δυνάμεων, εἶναι ὡς νὰ χύσῃ τις λάδι εἰς πυρκαϊὰν καίονσαν ἐν ταύτῳ διὰ οἰκοδομίας, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀπάνθρωπον ἐλπίδα τοῦ νὰ ἰδῇ τὸ μικρότερον προκαταναλωμένον ἀπὸ τὸ πῦρ. Τοιαύτη πολιτικὴ φέρει φθῆκην καὶ μὴ ὅλον τοῦτο, θέλουν τὸ πιστεύσει ἄρα γε οἱ μεταγενέστεροι; αἱ δυνάμεις ἔκαμαν ἀκόμη χειρότερα. Καὶ ἰδοὺ τὰ ἔργα καὶ τὸ μέρος ἐκάστου. »

« Ἡ Ρωσσία, δύναμις τῶν ἰσχυροτέρων, ἔχουσα ὅχι μόνον συμφέροντα οἰκεῖα νὰ οἰκονομήσῃ, ἀλλὰ καὶ χρεὴν νὰ ἐκπληρώσῃ, φαίνεται, ὅτι μόνη μετὰ τῆς Πρὸςσίας ἐδέχθη καὶ ἐφίλαξεν ὡς πρὸς τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Ἕλληνας οὐδετερότητα ἀκριβοῦς ἀπαγορευτικὴν, καθ' ἣν οὔτε ἔδωκεν οὔτε ἀνεκτὴν ἔκρινε κάμμιαν βοήθειαν. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ Ρωσσία ἐπάτησε τὴν ἐκρίσιν οὐδετερότητα, καθέτι τὴν παύσαν εἰς τὸ νὰ ρίψῃ γενικῶς κατ' ὅλου τοῦ

Ἑλληνικοῦ ἔθνους τρομερὰ ἀταθέρματα πολιτικά, πρῶτον εἰς τὸ Λεῦδαχ, ἔπειτα εἰς τὴν Βερόναν, καὶ τέλος εἰς τὴν γενομένην εἰς Τζερενδίζ ἔντευξιν. Τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μετολαβῇ εἰς τὰ ἀνατολικά πράγματα, τὸ ὅποιον τὴν δίδουν αἱ συνθήκαι τοῦ Καϊναρτζέ, τοῦ Ἰασίου, τοῦ Βουκουρεστίου, καὶ ἄλλαι ἐν τῷ μεταξὺ γινόμεναι συμβάσεις μετελλάχθη εἰς δικαίωμα βατανίσεως καὶ κατακρίσεως κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' εἰς αἰῶνα, καθ' ὃν ἡ γνώμη εἶναι παντοδύναμος, αἱ τότε ἀνθεν διβεῖσαι καταδίκαι ἐπηρεάσαν ἀναμφιδόλως τὸν ἀδύνατον. Οὕτως εἰς τὰς ἰδιωτικώτερας σχέσεις, θέλουν νὰ ὠτιμάσουν κατὰ πάντα ἕνα ἄνθρωπον, λέγουν· ὁ ἴδιος ἀδελφός του τὸν κατηγορεῖ καὶ τὸν καταδικάζει χωρὶς ἐξαιρέσει. »

« Ἡ μεγάλη Βρετανία ἕως τὰ 1823 δὲν ἐντάπησεν τελείως νὰ συνδράμῃ τοὺς Τούρκους, καὶ νὰ καταπονέσῃ τοὺς Ἕλληνας μὲ ὅλην ὅσιν δύναμιν τὴν ἔδιδεν ἡ γειτονία της. καὶ ὁ σουλτάνος χρεωστεῖ τὴν διατήρησιν τῶν Πατρῶν, τῆς Πρεδέξης καὶ τῆς Πάργας, τὸν ἐπρησμόν τοῦ Γαλαξιδίου καὶ τὴν ὀλεθρίαν παράδοσιν τοῦ ἡρωικοῦ Σουλίου εἰς τοὺς Ἀγγλους. Τὸ ἐναντίον ἀπὸ τὰ 1823 ἡ Ἀγγλία ἐπὶ ἄλλο σύστημα οὐδετερότητος ἐπιεικέστερον καὶ συχνὰ εὐμενὲς πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Τέλος ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1825 ἡ μεγάλη αὕτη δύναμις ἐκήρυξεν οὐδετερότητα ἀκριβοῦς ἀπαγορευτικὴν, διὰ νὰ διαλύσῃ τάχα τὰς ὑποψίας τὰς γεννηθείσας ἀπὸ τὸ ἔγγραφον τῆς 24 Ἰουλίου, διὰ τοῦ ὁποίου τινες τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἑλλάδος (*) ἐμπιστεύθησαν τὴν αὐτονομίαν τῆς Ἑλλάδος ὡς παρακαταθήκην εἰς μόνην τὴν Ἀγγλίαν. »

« Ὅσον διὰ τὴν οὐδετερότητα τῆς Αὐστρίας, ἡ Εὐρώπη ὅλη τὴν ἐξέλιμψε κατ' ἀξίαν. Διευθυνομένη ὅλη διόλου κατὰ τοῦ ἀδυνατώτερου, ἡ γελοιώδης αὕτη οὐδετερότης βοηθεῖ τοὺς Τούρκους, καὶ καταπολεμεῖ ἀπανθρώπως τοὺς Ἕλληνας. Μὴ ἔχουσα κεκλήρα μέσα, ἐξ ἀνάγκης μελαχειρίζεται ὡς ἄρμαλα τοὺς ἐρεθισμοὺς ἐπὶ προφάσει ζημιῶν τοῦ ἐμπορίου, τὴν ὑπὲρ Τούρκων κατασκοπεῖαν, τὴν ὁποίαν μετέρχεται φανερά εἰς τὰ ἀνατολικά μέρη διὰ τῆς ναυτικῆς μοίρας της, τὴν ὕδριν καὶ τὴν συκοφαντίαν, τὰς ὁποίας συσσωρεύει εἰς τῖνας ἐφημερίδας μὲ τὰ ἐγκώμια τῶν Τούρκων ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ τὸ ὅχι ὀλιγώτερον δραστήριον ἔργον, τὴν ἀκούραστον μετολλάσθιν τῆς Αὐστρίας, τὴν ὁποίαν εὐλόγως ἠμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ θώρακα τοῦ σουλτάνου, διότι ἐπαποδίζει πέντε ἡδη ἔτη ὅσας πληγὰς ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία ἠτοιμάζοντο νὰ ἐπιφέρουν κατὰ τῆς τερατώδους ταύτης διοικήσεως. Τὸ ἀξίωμα, τὸ ὅποιον ἡ Αὐστρία δὲν θέλει ν' ἀλλάξῃ, εἶναι ἡ ἀπόλυτος ὀλομέλεια τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Τὸ ὅποιον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τῶν Ἑλλήνων. (Ἡ συνέχεια ἀκολουθεῖ.) »

(*) Ὅχι, τινὲς τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τὸ ἀνταθέρ. Σ.μ. τοῦ μεταφραστοῦ.